

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 11/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., t. č. vo väzbe, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 33/2008 a postupom Krajského súdu v Trnave v bližšie neoznačenom konaní, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. decembra 2010 doručené podanie J. R., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Vec: Ústavná sťažnosť proti nečinnosti okresného súdu Trnava, Krajského súdu Trnava*“. Podľa obsahu možno podanie sťažovateľa kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 33/2008 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v bližšie neoznačenom konaní.

Sťažovateľ v sťažnosti najmä uvádza, že „dňa 16. 08. 2010 podal návrh na spojenie vecí podľa § 21 ods. 3, Tr. por., na Okresný súd Trnava, na spoločné konanie podľa § 18 ods. 1 Tr. por. O všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote. Týmto návrhom som žiadal spojenie vecí: 5 T/33/2008 (§ 250 b ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, § 148 a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., § 14 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. 1. 2006), 30 T/46/10 (§ 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák.) a obžaloby 2 Pv 332/08-35 zo dňa 23. 7. 2010 (§ 348 ods. 1, písm. c) Tr. zák., § 352 ods. 1 Tr. zák.) na spoločné konanie všetkých trestných činoch toho istého obvineného a následne rozhodnúť jedným rozsudkom. Dňa 08. 10. 2010 som následne podal sťažnosť pre nečinnosť v zmysle § 55 ods. 3 Tr. por., z dôvodu toho, že som dňa 16. 08. 2010 podal návrh na spojenie vecí podľa § 21 ods. 3 Tr. por. na Okresný súd Trnava a do dňa 08. 10. 2010 nebolo rozhodnuté Okr. súdom Trnava, došlo k prietahom vo vyhotovení súdneho rozhodnutia a z týchto závažných dôvodov som podal sťažnosť pre nečinnosť a následne som žiadal Krajský súd v Trnave, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu. A však doposiaľ, čo celkovo činí 127 dní od podania návrhu dňa 16. 08. 2010 som od Okresného súdu Trnava a ani Krajského súdu Trnava nedostal žiadne rozhodnutie a ani žiadne písomné vyrozumie, čo označujem a považujem za prietahy v súdnom konaní a namietam porušenie mojich základných práv a slobôd vyplývajúcich z Ústavy SR.

Na základe týchto skutočností, žiadam Ústavný súd SR, aby rozhodol tak, že mi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- EUR, alebo ma svojim rozhodnutím prepustí z väzby na slobodu. Taktiež žiadam nahradiť trovy právneho zástupcovi, ktorý ma bude zastupovať pred ústavným súdom.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote.

Podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku ak sú podmienky spoločného konania, môže súd spojiť na spoločné prejednanie a rozhodnutie veci, v ktorých boli podané samostatné obžaloby.

Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prejednanja veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku ak súd urobí úkony trestného konania uvedené v sťažnosti pre nečinnosť do pätnástich pracovných dní po jej obdržaní a informuje o tom sťažovateľa, hľadá sa na takúto sťažnosť pre nečinnosť ako na vzatú späť, ak tento sťažovateľ v priebehu piatich pracovných dní od doručenia oznámenia nevyhlási, že na svojej sťažnosti pre nečinnosť trvá. O tom ho treba poučiť.

Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť uvedenej v odseku 3 musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci. Ak

a) zo strany súdu nedošlo k priet'ahom, sťažnosť pre nečinnosť sa zamietne,

b) je sťažnosť pre nečinnosť opodstatnená, nadriadený súd určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

Podľa § 55 ods. 6 Trestného poriadku proti rozhodnutiu podľa odseku 5 sťažnosť nie je prípustná.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že ktorákoľvek zo strán môže podať sťažnosť pre nečinnosť, t. j. proti priet'ahom v konaní pred súdom, o ktorej rozhoduje nadriadený súd (ak ju nevyrieši v rámci autoremedúry súd, proti ktorému sťažnosť smeruje). Sťažnosť pre nečinnosť môže smerovať len proti priet'ahom

a) v príprave prejednávania veci súdom,

b) v určení termínu konania a rozhodnutia a

c) vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ navrhol, aby okresný súd spojil jeho trestné veci na spoločné konanie, a v tejto súvislosti namieta nečinnosť okresného súdu, ako aj krajského súdu, t. j. namieta priet'ahy vo veci, na ktorú nemožno aplikovať § 55 ods. 3 Trestného poriadku upravujúci rozhodovanie o sťažnostiach proti nečinnosti. Za daných okolností, v prípade ak okresný súd nerozhodol o návrhu sťažovateľa na spojenie jeho trestných vecí na spoločné konanie, nedopustil sa porušenia žiadnej zákonom ustanovenej povinnosti, pretože Trestný poriadok mu takúto povinnosť neukladá, t. j. v danom prípade nemohol ani porušiť základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rovnako tak nemohol porušiť označené práva sťažovateľa ani krajský súd už aj z toho dôvodu, že ak okresný súd nerozhodol o návrhu sťažovateľa na spojenie jeho trestných vecí na spoločné konanie, nebolo jeho povinnosťou predložiť vec nadriadenému súdu, t. j. krajskému súdu.

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). V okolnostiach prípadu ústavný súd považoval za vhodné zároveň poznamenať, že samotným nevyhovením návrhu na spojenie viacerých trestných vecí v zásade nemôže byť spôsobená obvineným, resp. obžalovaným žiadna ujma, čo odôvodňuje skutočnosť, že Trestný poriadok nevyžaduje, aby sa o návrhu jednej zo strán trestného konania na spojenie viacerých trestných vecí na spoločné konanie uznesením príslušného súdu aj explicitne rozhodlo. Je totiž vecou príslušného súdu zväžiť, či je z hľadiska procesnej ekonómie alebo iných dôvodov vhodné, resp. žiaduce viacero trestných vecí spojiť na spoločné konanie; t. j. Trestný poriadok túto otázku ponecháva na voľnú úvahu súdu.

Z uvedeného vyplýva, že v súvislosti s návrhom sťažovateľa na spojenie jeho trestných vecí na spoločné konanie nemôže dôjsť k priet'ahom v súdnom konaní, a teda ani k porušeniu práv označených sťažovateľom, pretože z povahy vecí vyplýva, že v takomto prípade priet'ahy v konaní nemôžu vzniknúť.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2011